

6 Stykker Kanoner. Uagtet de nemlig fremtræde ligesom det nye Feltstyks i Foråret 1876 med betydelig større Bælsb, end man tidligere havde tænkt sig til et lignende Antal, saa ligger det alene i det forbausende, tidligere utænkelige eller utænkte Standpunkt, hvorpaa Artillerividensskaben nu staar. Vi, som et lille Land af begrændset finansiel Betydning, ere ikke i Stand til at tage Meget af det Nye, men det, som vi skulle være i Stand til, det er at følge saaledes med, at vi altid efter vort Lands Forhold have Noget af det Bedste, som Artilleri-vidensskaben præsterer, og som har gennemgaaet Prøvelsens Skjærnsild og har faaet almindelig Anerkjendelse." Det kan saaledes affurat med ligesaa fuld Ret siges nu som den Gang. Han udbillede endvidere, at det var finantstelt overkommeligt at anstafte disse 6 Kanoner. Det skal jeg ikke indlade mig paa at bedømme med Hensyn til de her foreliggende Forslag, thi jeg kan ikke antage, at Noget vil bestride det. Han sagde endvidere: "Jeg har nu fremsat det Hovedsagelige for det Første det Uønske i at sætte dette Forslag i Forbindelse med nye Forter paa den Maade, som det ærede Medlem fra Veire har gjort." Det ærede Medlem fra Veire (Holstein) mente nemlig den Gang, at de 6 Kanoner vare et A, som absolut vilde føre et B med sig, men den daværende ærede Ordfører (Berg) gjorde ganske rigtigt opmærksom paa, at det var en Misforstaaelse: Nei, de vare et nødvendigt og et forstandigt B til det A, som allerede laa derude. Affurat paa samme Maade nu. Det, som nu forlanges, er ikke Noget, som forudsætter nye Forter, men er kun et B til det A, som tidligere er bleven sat. Har man villet have Søforterne — og det viste man i 1858 og i en lang Narværelse derefter — maa man virkelig ogsaa sørge for, at man har ordentlige Kanoner derude. Hermed har jeg sagt, hvad jeg mente var nødvendigt til Begrundelse af Forslagene. Jeg skal nu kun til Slutning ganske kort frembringe en enkelt Ytring af den ærede Ordfører. Han sagde ved 1ste Behandling: Dette paa politisk opstillet Fanatisme begrændede evige Krav paa militære Udgifter bliver deror med hver Dag mere og mere modbydeligt". Hvad dette Sidste angaar, om det er den ærede Ordfører modbydeligt eller ikke, er jo en ren Skjønssag. Hvad der er behageligt for En, er ikke behageligt for en Anden, og det skal jeg derfor ikke indlade mig paa her. Jeg vil kun sige, at det naturligvis gjør mig om Krigsminister ondt, at jeg har kunnet fremsætte Forslag, der have fremfaldt denne Betydelse hos den ærede Ordfører, men naar

jeg har opstillet de Krav, som ere blevne opstillede; og som ere blevne mig paaviste af de mig underordnede Myndigheder i Hæren, saa har jeg troet at opfylde en Pligt ved at gjøre det høie Thing opmærksom paa, hvilke Mangler der saavel i materiel som i personel Henseende klæber ved vor Hær. Vi gaa ud fra, at det er Meningen med den Hær, som vi nu en Gang have — og som hviler paa Hærordningen af 1880, som dette Thing jo har virket meget med til at give os — og vi gaa ud fra, at det er Meningen med den Søbefæstning, vi have — og som hviler paa tidligere Bevillinger — dog virkelig er den, at man skal kunne bruge begge Dele, naar Kampens Tid kommer. Derfor har man anset det for en Pligt at fremkomme med disse Forslag til Bevillinger, men opstillede og politiske Fanatikere ere vi ikke. Fanatisme kjende vi ikke noget til, den overlade vi til Andre.

Wederkjind-Madsen: Det er kun en lille Bemærkning, jeg skal tillade mig at henvende til den ærede Krigsminister. Det vil være den ærede Minister og det høie Thing bekendt, at der for ikke lang Tid siden har indfundet sig en Deputation af Kvinder hos Kongen for at overbringe ham nogle Kanoner, hvortil der har været indsamlet Bidrag i forskjellige Dele af Landet. Det er ikke min Hensigt at tale om disse Kvinder, idet jeg tror, at de ere bedst tjente med, at der bliver talt saa lidet om dem som muligt, men med den høitærede Formands Tilladelse vil jeg henvende et Spørgsmaal til den ærede Krigsminister, som jeg antager er ansvarlig for det Svar, der er givet disse Kvinder i Kongens Navn. Der tales i dette Svar om "Landets hidtil saa knapt tilmaalte Forsvar", og senere siges det, at Landet ikke kan vedblive at henligge forsvarslost. Kan det virkelig være den ærede Ministers Mening, at vort Land henligger forsvarslost, naar det dog maa være ham bekendt, at der paa hans og Marineministerens Budget udgives omtrent 20 Millioner Kroner aarlig i militære Diemed? Det er jo saa langt fra, at Danmark henligger forsvarslost, at det maa erkendes, at Danmark i Forhold til Folkemængden er det Land, der ene med Undtagelse af England og Frankrig udgiver Mest i militære Diemed. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den ærede Krigsminister, som jeg formoder er ansvarlig for det Svar, som er givet de omtalte Kvinder i Kongens Navn, hvorledes han under saadanne Forhold, hvor vi omtrent udgive 20 Millioner Kr. om Aaret til vort Forsvarsvæsen, kan lade Kongen sige, at vort Land henligger forsvarslost, og hvor-